

**Hejdánek, Ladislav → Kuchařová, Vilma**

**Ladislav Hejdánek**

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 177-180

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 177-180

◆ korespondence, česky, vznik: 5. 1. 1976

◆ correspondence, Czech, origin: 5. 1. 1976

V Praze, 5. ledna 1976

Milá Viluško,

přejeme Ti všichni vše dobré k svátku. Odpusť, že jsme Ti nenapsali ani slůvko před vánocemi, i když jsme se k tomu chystali. Proč jsem tak dlouho nepsal ani já, k tomu se ještě dostanu. Zkrátka nakonec prohlásila Heda, že Ti zavolá sama, když já se k ničemu nemohu dostat. Ale nedočkali jsme se opravy telefonu (krátce poté, co jsi volala sama, nám překopli v ulici kabel, a když to po nějakém čase spravili, šel nám telefon jen několik hodin a pak byl zase hluchý – prý to zase byla porucha na našem dvojčákovi, tj. u našeho partnera na dvojlince; a to nám spravili až na Silvestra, ale zase špatně, protože nás připojili na nesprávné číslo, takže se k nám zase nikdo nemohl dovolat, dokud nám to nespravili „definitivně“, může-li se u fungování telefonu vůbec mluvit o definitivnosti). Jednou jsem zkusil volat z pošty, ale bezvýsledně. (To už to stejně vypadalo moc špatně po časové stránce.) No, a tak se vlastně teprve nyní dostávám k tomu, nač jsme se předčasně těšili a nač jsme se už i organizačně připravovali: chtěli jsme Tě pozvat na vánoce k nám. Ty jsi sice vždycky říkala, že nemůžeš z Písku odejet, že to tam nemůžeš nechat prázdné. Ale když jsi byla nemocná, tak to šlo. No a tak si myslíme, že to musí jít, i když jsi zdravá. A co se nepodařilo na vánoce, musí se podařit po nich.

Mně se strašně dlouho vůbec nechtělo Ti psát, protože nebylo nic pěkného, o čem by se psát dalo. A psát o tom nepříjemném, do toho jsem prostě neměl ani trošku chuť. A tak Ti to teď zkráceně vylíčím alespoň dodatečně. Že mne vyhodili z Památníku, to ještě víš, resp. to jsem Ti ještě psal. Do konce roku (ted' už předminulého) jsem přes největší úsilí nic vhodného nesehnal a v Památníku mne z útrpnosti (a taky z obav před ostudou, protože jsem o tom samozřejmě mluvil všude, kam jsem přišel) dokonce i nový ředitel nechal ještě tři měsíce, než si něco najdu. Nakonec jsem našel, a i dříve: k 15. únoru 1975 jsem přešel ke Stavbám silnic a železnic, závodu 1. v Michli. Tam mne poslali z ředitelství, když mi nejprve řekli, že bezpartijního v takovéhle situaci ještě neviděli, že u nich v podniku je to jiné, že tam přijali dokonce právníky – vyloučené straníky, a jak dobře že prý pracují. A pro mne že se u nich docela určitě najde lepší zařazení, přiměřenější mému vzdělání. Samozřejmě, že jsem se hned zeptal, zda neslyšeli, kolik takových lidí je ve stejné situaci jako já, a když přijali ty vyloučené, co jim na to řekli na obvodním nebo městském výboru strany. Prý to ovšem museli vysvětlit; odůvodnili to tím, že soudruh Jakeš (z Ústřední kontrolní a revizní komise) říkal, že kvalifikovaní lidé u nás mají kvalifikovaně pracovat, a také tím, že ony vyloučené rozmístili odděleně, aby nevytvářeli buňky, a tak, aby byli pod kontrolou. A zřejmě analogicky přijali také mne a poslali mne pak do Michle, kde byl šéfem partajní předseda, pod jehož kontrolou jsem se tak ocitl. Původně jsem s ním domluvil, že budu topit, ale pak se ukázalo, že topičů mají dost, ale chybějí lidé ve vrátnici.

A tak jsem se stal vrátným, který zároveň má povinnost zapisovat čísla vozů a jména řidičů všech vyjíždějících i přijíždějících vozidel (šlo totiž o oddělení mechanizačně dopravní s velkým parkem zejména nákladních automobilů všeho druhu a nejrůznějších podivných zařízení, jichž se užívá při stavbě silnic). Zprvu jsme byli tři a střídali jsme se po 12 hodinách; ti druzí dva byli dědové hodně přes 70 let. Pak jednomu onemocněla žena (a později i zemřela), a on rozvázal se závodem pracovní poměr. A zůstali jsme dva, střídali jsme se po 24 hodinách, přičemž spát nebylo kde a ani možno, protože se vozy vracely někdy až do půlnoci i později, a odjížděly často už ve 3 ráno, téměř každý den jich řada startovala před pátou (a ovšem hlavní nápor byl po šesté). Dělat se přitom nedalo takřka nic. Zvláště bylo nemožné něco číst (ve dne; v noci byl provoz samozřejmě řídký). A tak jsem ve volných chvílích (tj. po odjezdu většiny vozů tak do 8 hodin ráno až do tzv. oběda mezi 10.–11. hodinou a pak zase přes poledne asi do 14. hodiny) po 10 až 15 minutách diktoval nápady a myšlenky do magnetofonu a později jsem to všechno zase ručně přepisoval do sešitů (asi za půl roku jsem popsal takto přes 30 sešitů, každý o 40 stranách, pochopitelně jen surového textu, nijak nezpracovaného). Ale v srpnu mne začalo zase bolet v zádech a počátkem září jsem se musel nechat uznat, protože jsem už vůbec nemohl sedět. Dva měsíce jsem marodil a pak jsem sám

požádal lékaře, aby mne uschopnil, protože se naskytla možnost přejít na ředitelství téhož podniku jako topič. Ředitelství je na Národní třídě v paláci Dunaj a tam jsem teď od začátku listopadu jediným topičem. Nemohli nikoho jiného sehnat, protože jednak málo platějí (požadavky zkušených topičů nejdou nikdy pod 3000,- Kčs) a jednak protože se to všechno teprve staví a přebudovává na olej, takže všude se hemží plno řemeslníků, všude je prach a svinstvo, takže podle předpisů by se vůbec nemělo ještě začít s instalací kotlů, hořáků a automatiky. Jenže to by zablokovalo celý provoz, takže se topí provizorně v tom blázinci. A tak to tam je všechno hlavou dolů a nohama vzhůru, já tam chodím tak kolem 18. hodiny a odcházím většinou po 5. hodině ráno, ale často později, dnes kupříkladu jsem odcházel téměř v poledne. Přes den to tam hlídá jeden ze zaměstnanců Průmstavu, kteří to dávají dohromady, a který teď jde do důchodu a od druhé poloviny ledna konečně bude dělat druhého topiče (už jako důchodce, a jen po dobu topné sezóny). Výsledek je ten, že jsem zatím zase neschopen něco pořádného dělat. Ovšem trochu jsem si polepšil finančně, i když ne tak, jak mi původně slibovali. Mělo to být v topné sezóně 2500,-, v létě 2000,- Kčs za měsíc. Ale teď jsem za listopad bral pár korun přes 1700,- Kčs (čistých), a to při 42 hodinách přesčasů. Za prosinec jsem měl přesčasů téměř třikrát víc, tak jsem zvědav, jak mi to spočítají tentokrát. Ale když uvážím, že po dokončení přestavby se hodně věcí zlepší, myslím, že to nakonec bude snesitelné. Mezitím mne ovšem zase krmí tím, že se pokusí mne přece jenom převést na přiměřenější zaměstnání, ale já tomu moc nevěřím. Ani to topení by se bývalo neuskutečnilo, kdyby zůstalo jen při jejich slibech. To jsem si musel vyběhat sám. Tak si to dovedu představit i v budoucnosti. A zatím to nevypadá, že by nadcházela doba nějak opravdu normálnější.

Milá Viluško, měj se pěkně, vše dobré v tomto roce a pozdravy ode všech. Nevzpomínej na mne ve zlém; pokusím se Ti teď napsat trochu dříve.

Tvůj Láďa

[přípis rukou po straně:] No, a samozřejmě jsem zapomněl to nejdůležitější: rozhodni se a napiš, kdy by se Ti to hodilo přijet. Těšíme se na Tebe!